Число 10. Рôкъ I.

Пріятель Дѣтей.

Выходитъ въ Коломыи що 14 дней.

Предплата на рôкъ 1881. 2 злр. 50 кр.

Коломыя.

ИЛЛЮСТРОВАНЕ ДВУНЕДѢЛЬНЕ ПИСЬМО.

14. серпень 1881.

ОТЪѢЗДЪ ДО ШКОЛЫ.

Гень, гень, где за селомъ Зубрцемъ
Липы зеленѣютъ,
Тамъ возокъ жене къ Бучачу
Ажь коники прѣютъ.
А на возѣ пристарѣла
Заплакана ненька,
И мужь батько держитъ батôгъ
Тай куритъ зъ легенька.
А по лѣвôмъ мамы боцѣ
Маленькій хлопчина,
То сумный, то знову веселый
Якъ марцева днина.

Куда ѣдешь, старый батьку,
Що такъ пудишь конѣ?
Чи боишь ся дощу — тучи,
Чи якой погони?

Не бою ся дощу — тучи,
Но тра прискорити,
Щобы еще изъ-за сонця
Можна въ мѣстѣ быти.

Пощожь ѣдешь, старый батьку,
Пощо панѣ - мати?
Чи хочите що купити
Въ мѣстѣ, чи продати?

Не будемо продавати
Ани куповати;
Веземъ дитя свое рôдне
У школу ôтдати!

И заплакала рôдненька
Мати якъ дѣтина,
Якъбы мала где на вѣки
Загврити сына.

Не плачь, не плачь, мати рôдна,
Не вмывайсь слезами:
Придивись, якъ школярики
Идутъ красно парами.
А все тото руски̂ дѣти
Славного Покутя
Изъ надъ Днѣстра и зъ-надъ Стрыпы,
Зъ-надъ Быстриць и Прута.

Не плачь, не плачь, руска мати!
Ти̂ буквы зъ Азбуки
Дадутъ очи твой дитинѣ
И розкуютъ руки;
И ти̂ мертви̂ знаки чорни̂,
Поки буде жити,
Будутъ ему помагати
И руководити.
И на твоимъ колись гробѣ
Буде ся молити,
Щось му дала, матѣнонько,
Очи отворити.

Скорымъ летомъ возокъ мчитъ ся,
Ажь порохомъ фуритъ;
Сынъ ся тѣшитъ, мати плаче,
Батько люльку куритъ...

Д. Вѣнцковскій.

ВЕЧЕРЫ ПÔДЪ ЛИПОЮ.

Росказы про руску бувальщину, оповѣвъ для молодежи Сидоръ зъ Покутя.

Дальше.

Вечеръ пятый.

Наставъ четвергъ. Дѣти знова собрали ся гурмою и окружали старого Онуфрія, который ставъ знова выпытовати дѣти то о князю Романѣ, то о Данилѣ и татарахъ, которû на землю руску нападали; а коли прійшло до того, якъ Данило принявъ вѣру римску, то малый Михась не вопрошеный зачавъ оповѣдати самъ, а при кôнци выголосивъ стихъ, якій вчера почувъ ôтъ Онуфрія.

Саме тогды надôйшовъ панъ-отець, а съ нимъ и дѣдичь и учитель; и задержавшись при входѣ чули, якъ Михась съ чувствомъ голосивъ стихи.

Дѣдичь, человѣкъ въ середныхъ лѣтахъ, не бувъ родомъ русиномъ, ôнъ бувъ полякомъ зъ дѣда, зъ прадѣда, и любивъ свôй нарôдъ; знавъ точно его подѣи, такожъ знавъ и подѣи руского народа, и яко человѣкъ вырозумѣлый и справедливый, за що его цѣле село шановало и поважало, любивъ правду на свѣтѣ и не перекручовавъ николи фактôвъ историчныхъ, якъ то днесь даже самû лѣтописцѣ дѣлають описуючи подѣи народа. Ôнъ не цуравъ ся рускои бесѣды, говоривъ съ своими селянами лишь по руски, а коли почувъ, якъ якій русинъ до него заговоривъ не своимъ языкомъ, то гнѣвавъ ся дуже и лаявъ его, называючи его перекôнчикомъ, лизуномъ и Богъ знае якимъ еще. Ôнъ все говоривъ: Кождый держи ся свого роду, звоеи вѣры и своеи мовы, и не встыдай ся передъ свѣтомъ заявити, зъôтки ты и чимъ! Такъ якъ самъ не бувъ ренегатомъ, такъ не любивъ, щобы кто нимъ бувъ — такого человѣка, ôнъ не терпѣвъ и рôвнявъ его съ скотиною, котора тому служитъ, кто ей ѣсти дае. Приступивши близше, погласкавъ Михася, а Онуфрія стиснувъ за руку на знакъ подяки, що на свои старши лѣта не могучи вже працювати руками, працюе головою и молодѣжь научае.

Князь Левъ.

Онуфрій тымъ лишь заохоченый ставъ перепытовати дѣти зъ всего, що до теперъ росказовавъ, а дѣти въ коротцѣ оповѣдали отъ самого початку подѣю руского народа, чимъ лишь розрадовали свого пана, которому ажь слезы зъ очей пустили ся.

„Учѣтъ ся, дѣточки, своеи подѣи, — говоривъ ôнъ, — бо она кождому человѣкови есть потребна, щобы знавъ, кто ôнъ и до чого сотворенъ. Лишь свѣдомый рѣчи зъумѣе жити на свѣтѣ згôдливо и въ любвѣ съ иншими народами, которû такожь мають свои подѣи, и узнати мусятъ нарôдъ рускій за самостôйный, бо ôнъ мае свою исторію, свою бесѣду и письмо. Будьте такожь вѣрнû своему народу и вѣрѣ, и стережѣтъ ся людей, которû нападають на вашу вѣру, на вашу мову и пись-

мо — такіи люди суть выродками, котрî вынаймають ся за орудія противъ самому собѣ — такими людьми цурають ся и тіи, которіи ихъ уживають до свого ремесла, бо знають, що они ничимъ иншимъ, якъ лишь найметами. Стережѣть ся ихъ!“

Такъ говоривъ дѣдичь, человѣкъ свѣтлый и человѣколюбивый, а дѣти уцѣловали его руки и обѣцяли бути крѣпкими въ вѣрѣ и вѣрными народу. Засѣли потомъ свои мѣстця, а Онуфрій начавъ свои росказы.

Сыны галицкого короля Данила жили въ згодѣ, — и можь сказати и его наслѣдники через якихъ 50 лѣтъ удержали ладъ въ краю. Уже сынъ его, Левъ, бувъ то человѣкъ дѣльный и спокôйный, богобоязливый и прозорливый въ владѣнію, а головно старавъ ся о тое, щобы его край, що розтягавъ ся ôтъ границь Польщи ажь по Кіевъ, а ôтъ рѣки Нѣмна ажь по горы Карпатскіи, удержавъ ся въ цѣлости. Управляючи державою прозорно и благоумно, перебувавъ Левъ въ часахъ свобôдныхъ ôтъ военъ не въ Галичи, а въ Львовѣ, который такъ полюбивъ, що сдѣлавъ его столицею краю. Обвѣвъ его муромъ, на одной горѣ, нынѣ высокимъ замкомъ названôй, выбудовавъ собѣ замокъ, где майже через цѣлый часъ свого панованя мешкавъ. Тутъ окруживъ ся Левъ боярами и дворянами, тутъ позволивъ ôнъ и чужому народови осѣсти. Сими були Греки, Сарацены и выгнанû изъ отечества Ôрмены, котрû торгôвлю и промыслъ удержовали. Съ Татарами живъ Левъ въ пріязни, а то длятого, щобы не нападали на рускій край, и щобы съ ихъ помочію бити сусѣднихъ ворогôвъ, якъ Угрôвъ и Полякôвъ. Но пріязнь татарска много коштовала. Русь кормила ихъ войско, а конѣ спасали зеленû ланы. Волѣвъ однакъ Левъ тую пріязнь зносити, а не втратити краю, якъ шукати пріязни у Угрôвъ и Полякôвъ, котрû зъ пріязни свôй край маленькій заборами а може и совершеннымъ завоёваньемъ Руси побôльшити думали. Таке бачивъ Левъ еще за отца своего, и таке сподѣвавъ ся у себе побачити, длятого и не шукавъ иншои пріязни якъ лишь татарскои, котрû не забирали краю. И було въ краю тихо и народови досыть добре дѣяло ся. Левъ владѣвъ 37 лѣтъ. По немъ слѣдовавъ его 40-лѣтній сынъ Юрій.

Нападъ Литовцѣвъ на Кіевъ.

Хоть Юрій I. старавъ ся якъ и его отець ніякои вôйны не вести, щобы лишь край укрѣпити, такъ не змôгъ ôнъ навѣть разомъ съ Литвою вздержати Полякôвъ, котрû Львомъ позысканый городъ Люблинъ теперъ назадъ ôдобрали. За то прилучивъ по смерти послѣдного князя Мстислава Даниловича, Волынь, надъ котрымъ, хоть особнû тутъ князѣ газдовали, верховную власть державъ. Соединивши такъ княжество волыньске съ королевствомъ галицкимъ, назвавъ ся королемъ всей малой Руси.

Якійсь часъ бувъ супокôй въ краю, и Юрій зачавъ роздумовати надъ его добромъ, ажь тутъ и Литва, маленька краина надъ рѣкою Нѣмномъ, що то рускимъ князямъ дань платила, що то рускому народови помагила бити ся, загадала теперъ сдѣлатись особнымъ

княжествомъ независимымъ. А бачивши, що королевство Юрія не конче сильне, вымовила послушеньство и думала свôй край рускою землею побôльшити. Зачали они тымъ, що перестали платити дань, а потôмъ осмѣливъ ся князь Гедиминъ на Волынь напасти. Було то въ р. 1315. Пôдъ мѣстомъ Володимиромъ прійшло до битвы; помѣшанѝ рускѝ войска зôстали побитѝ и самъ Юрій погибъ.

Сыны его Андрей и Левъ II., котрѝ теперъ надъ рускою землею пановати стали, хотячи пôмстити ся за смерть батька, уважали рôкъ 1316. до того совсѣмъ способный, бо тогды власне и Нѣмцѣ притиснули були Литовцѣвъ на добре. Но Гедиминъ побивъ бувъ и Нѣмцѣвъ и молодикôвъ Андрея и Льва, а заключивши съ першими супокôй, выправивъ ся на Кіевъ. Пôдъ Бѣлговодомъ побивъ рускѝ войска. Левъ въ оборонѣ закôнчивъ житье пôдъ стрѣлами, а опущеный Кіевъ пôддавъ ся и узнавъ Гедимина своимъ паномъ. Гедиминъ назвавъ ся Великимъ княземъ литовскимъ и рускимъ. До него належали еще: Бересть, Луцкъ, Житомиръ и иншѝ рускѝ мѣста. Не було пôдъ нимъ зле Русинамъ, противно шанувавъ ихъ, принявъ даже и самъ руску вѣру и рускій языкъ завѣвъ въ Литвѣ. Андрей, бачивши таке, помиривъ ся съ Гедеминомъ, зôставъ въ Галичи и оженивъ сына своего Юрія II. съ донькою Гедимина, для котрого ôтрекъ ся такожь пріязни татарскои.

Андрей совсѣмъ не бувъ человѣкомъ военнымъ, противно волѣвъ кусень землѣ утратити, щобы лишь бувъ спокôй, и ôтъ того часу настало лихо на рускôй землѣ. И Юрій II. бувъ совсѣмъ до отца подôбный. Характера слабого, зъ хоробрости трусливый, сидѣвъ тихо и не зачѣпавъ никого, а даже уникавъ всякои причины до спорôвъ. Будучи зятемъ Гедемина, котрый съ Польщею пріязно живъ, бувъ безпечный на престолѣ. Умеръ въ в. 1337., не зôставивши по собѣ потомка.

(Дальше буде.)

Працювитѝ мурашки.

Повѣстка.

Семилѣнта Марыня не була еще николи на селѣ; поля, луги и гаѣ знала она лишь зъ оповѣданя, зъ книжокъ и спацерôвъ, якіи въ поблизкихъ околицяхъ мѣста, где съ родичами мешкала, ôтбувала. Любила она часто представляти собѣ въ думцѣ череду пасучихъ ся овечокъ, играшки ягнятъ, куры водячіи маліи курята, дальше: квѣтчастіи луги, блаватки въ збôжу, жниво и много иныхъ рѣчей; але образы тіи не могли николи бути докладными, бо якже ôтмалювати то, чого ся добре не пôзнало?.... Трудно такожь высказати, якою була радôсть Марынцѣ, коли мати заповѣла ей, що за три дни ѣде на село и Марыню бере съ собою. Звычайне пильна, притомна дѣвочка, дня того не могла научити ся докладно жаднои лекціи, переписати стишкôвъ безъ ошибки; але чижь можна було о тое на ню гнѣватись, коли окрасѣле личко, оживленѝ очинята и неустаюча охота розговора о будучой подорожи, свѣдчили, кôлько то въ ей головцѣ пересувало ся думокъ? Не уйшло то бачности учительки, такъ и не змушовала ученицю до пильности, якъ бôльше заохочовала ею до упорядкованя книжокъ и сошитôвъ, захованя ихъ до дальшого уживаня; а послѣ выйшли на мѣсто, бо Марыня слухняна радамъ

учительки, хотѣла заосмотрити ся въ пацьорки, встяжки, образки для сельскихъ дѣтей, а заразомъ розпочати робôтку на имянины ôтця.

Слѣдуючи дни минули також на рôжныхъ справункахъ, ажь надôйшла хвиля выѣзду — всѣли до повозки — конѣ рушили — Марыня найперше дôмъ свôй, потôмъ улицю, а въ конець мѣсто цѣле стратила зъ очей.

Не будемъ тутъ описували цѣлои подорожи, бо она прïятна и весела, що бôльше, не здавала ся довгою, бо вѣчно змѣняючïи ся крайобразы розвеселяли Марыню.

Гостинна господиня дому, котора выжидала гостей, приспособила на ихъ принятье богато добрыхъ рѣчей до ѣдженя; а коли лишь наспѣли, по першôмъ привитаню ся и розгощеню, завела ихъ до ѣдальнѣ на пôдвечѣрокъ, на которôмъ, якъ то пора року дозваляла, не бракло красныхъ червоныхъ ягодей и доброи сметаны. Марыня вопрошена, що ѣсти желае, просила о ягоды, и зъôтси прïйшло до розговоря о тôмъ присмаку, для села маловажнôмъ, а такъ пожаданôмъ въ мѣстѣ.

Панѣ, до которои мати съ дочкою приѣхали въ гостину, заявила Марынѣ, що завтра заведе ею въ мѣстце, где тïи ягоды ростутъ. Якажь то мила обѣцянка! кобы то тое завтра якъ найскорше надôйшло! думала собѣ дѣвочка, и николи еи желанïе скорше не було сповнене, бо при забавѣ въ огородку съ Зосею, дочкою господинѣ дому, неспостережено надôйшовъ вечеръ, пôчь и ранокъ слѣдуючïй.

Заледве роса обôсхла, Марыня молитву въ церквѣ змовила и зъѣла снѣданье, а вже ей товаришка, Зося, принесла два капелюшики, которû Ивась пастырь уплѣвъ зъ простои соломы, и два кошики зъ шувару, також сельскои роботы.

— Марыню, сей капелюхъ и кошичокъ для тебе, а сей для мене! Ходѣмъ въ лѣсокъ!...

Марыня съ усмѣхомъ вдоволеня вложила на голову капелюхъ, коли ôдозвавъ ся голосъ господинѣ, котора скликовала дѣвочки. Они поспѣшили, а свобôднû и веселû, пôдъ окомъ матери, сунили дорогою до тѣнистого, не конче далеко ôтдаленого лѣску. По хвили станули на зеленыхъ смугахъ, дальше видно було дрôбне зарôслье, горбики, долинки и много громадно ростячихъ корчикôвъ.

— Марыню, чи видишь ты червонû ягоды? — пытала панѣ дому съ дочкою Зосею.

— О, виджу, виджу! — ôтповѣдала вопрошена, и бѣгла дальше за ними; а зôрвавши кôлька, поспѣшила жертвовати ихъ товариству ручаю, що николи ягоды такъ краснû и смачнû ще не були! Заохоченû дѣвочки, поспѣшили до дальшои працѣ, и въ скорѣ кошики майже наповнили ся.

Конець буде.

О КОМЕТАХЪ.

(Конець.)

Отъ дня 20. лат. серпня с. г. бачимъ на сѣверѣ нову комету, котора однакожь есть ôтъ попередной о много меншою, или инакше сказавши, о много дальше ôтъ нашои землѣ есть ôтдаленою, тому и свѣтло ен есть слабше. Мае то бути комета, которои до теперъ еще никто не бачивъ.

Приходитъ намъ теперъ поговорити о тôмъ, звôтки у кометъ свѣтячій хвôстъ бере ся? На тое даемъ вамъ слѣдуюче толкованье.

Кождый зъ кометôвъ состоитъ зъ трехъ частей: зъ ядра, оболочки и хвоста, но тôлько ядро и оболочки суть ихъ властивыми частями, понеже у многихъ кометôвъ нема хвоста, а нѣкоторіи маютъ и по два хвосты, а въ р. 1744. явивъ ся бувъ кометъ съ шестыми хвостами. Хвôстъ той есть найбôльшій послѣ перехода въ близости сонця, передъ тымъ и послѣ того есть ôнъ звычайно меншій, а всегда ôтверненый ôтъ стороны сонця.

Ученій люди говорятъ, що небесна престрань не есть совершенно порожна, но що она наполнена дуже тонкою матеріею, т. е. газами або воздухови подôбною матеріею, — що бôльше, пересвѣдчено ся, що хвôстъ а даже ядро комета не есть твердымъ тѣломъ, зъ чого слѣдуе, що кометы состоятъ зъ веществъ прозрачныхъ, т. е. зъ пары, хотяй не заперечаетъ ся, щобы находились въ ядрѣ также твердіи вещества. Зъ того случая, якъ и длятого, що нѣкоторіи кометы съ часомъ никнутъ т. е. не появляютъ ся уже а иншіи якъ н. пр. теперѣшня на видъ приходятъ, мы позваляемъ собѣ прійти до того заключенія, що тіи кометы суть ничимъ иншимъ, якъ лишь творячіи ся новіи звѣзды, що тая кометна пара съ часомъ тверднѣе и перемѣняесь въ тверде существо и стаесь звѣздою. Есть то лишь наше мнѣніе, якъ въ загалѣ и ученіи люди ставляютъ свои мнѣнія, бо трудно докладно все знати о такихъ веществахъ, якъ кометы, которіи черезвычайно далеко ôтъ насъ суть ôтдаленій. Пересвѣдчено ся однакожь, що ядро кометôвъ мае свое власне свѣтло, но за то въ хвостѣ и оболочкахъ ôтбиваетъ ся свѣтло солнечное; хвôстъ и оболочки походятъ вѣроятно зъ того, що зъ ядра комета возноситъ ся пара, и що тая пара освѣтлена сонцемъ, есть именно тымъ хвостомъ кометы.

Изъ того, що до теперъ сказано, слѣдуетъ, що до кометôвъ не потреба привязовати якіи-то забобонніи вѣсти, а если ще скажемъ, що одна и та сама комета являетъ ся въ певномъ теченію часу, который дасть ся обчислити, то не можемъ уважати ихъ за щось черезвычайного и случайного; астрономы напередъ возвѣщаютъ, коли и который кометъ явить ся на небѣ, т. е. коли онъ будетъ нашимъ очамъ видимый; и хотьбы ôнъ приближивъ ся до землѣ, то прецѣ ей ничого стати ся еще не може. Такъ въ р. 1872. приближивъ ся бувъ одинъ кометъ такъ близко до землѣ, що изъ него много матеріи упало на землю въ видахъ спадаючихъ звѣздъ, а однакожь землѣ ничь а ничь не стало ся, впрочемъ рука Господня такъ мудро все удержуе, що мы ничого злого обавляти ся не маемъ и не можемъ. Лишь вѣруймо въ Бога, бо вѣра насъ спасаетъ!

И. Т.

ДОРОГОЦѢННИЙ КАМЕНѢ.

(Дальше.)

Другимъ свойствомъ диаманту есть его рѣдкôсть. Въ краяхъ, зъ ôтки походятъ диаманты, вышукуютъ робôтники ихъ дуже мозольно: берутъ диамантову землю, полочутъ ею зъ глины и пѣску, а позôставленый шутеръ, пѣсокъ, камень и прочое сушатъ на тоцѣ. Пôзнѣйше перебираютъ позосталу суху масу осторожно руками,

и такъ вынаходятъ дорогіи каменчники. Въ иныхъ знову краяхъ, въ Бразиліи, высипуютъ диамантову землю на похило поставленû стôльницѣ, маючіи по кôлька перерубôвъ або ôтдѣлôвъ. На пôдвысшенôмъ мѣстци кождого перерубу знаходитъ ся майже цѣлкомъ голый муринъ, который бере отвѣтну часть диамантовои землѣ, кладе на стôльницю и пускае на тую зъ руры нарочно къ тому приладженои воду, и такъ сполокуе ею изъ пѣску и глины; позôсталу масу перебирае руками, а знайшовши диамантъ, плеще въ руки. На той знакъ приходитъ надзиратель, отберае каменецъ и кладе до судины знаходячои ся посередъ пральнѣ.

Третымъ свойствомъ диаманту есть, що мимо своеи найбôльшои твердости мае въ порôвнаню съ иншими дорогими предметами дуже значну легкôсть, а даже пять разы легшій есть ôтъ золота, бо коли одинъ кубичный дециметеръ диаманту важитъ 3 грамы и 7 дециграмôвъ, важитъ такій самъ объемъ золота 17 до 19 грамôвъ.

Отъ маеге отвѣтъ на вопросъ поставленый на початку нашого розговору: рѣдкôсть, твердôсть и значна легкôсть пôдносятъ цѣну диаманту и ему подобныхъ каменѣвъ; бо маючи мимо своеи дорогоцѣнности незначный объемъ, можна ихъ безъ великого труду сховати передъ людьми, котрû бажаютъ чужого добра и выдераютъ часть спокойнымъ жителямъ маетокъ; котрû ругаютъ ихъ святу вѣру, а потому гуляютъ и веселятъ ся такъ довго, поки засудъ предвѣчного вседержителя не положитъ конецъ ихъ негôднымъ злодѣяніямъ!

(Конецъ буде.)

Домовû забавы дѣтей.

(Списавъ Дмитро Вѣнцковскій.)

(Конецъ.)

Агара: Спи, спи, сиротко, котрой отець заперъ дверѣ дому свого, а мати не може каплѣ воды подати. Чомужь и я заснути не могу? гризота не дае менѣ супочивку; теперъ ажь вижу, якъ я тяжко согрѣшила, що пышилась надъ панею моею. Пановати и строити ся хотѣла забувши, що Богу милѣйша добродѣтель и покора, якъ власть и убранства. Но я такъ мало думала о Богу! не дяковала ему за дары, нарѣкала еще, чому мене не панею а наймичкою сдѣлавъ! Теперъ я ажь вижу, що я мала, коли все менѣ ôтобрано. Но нѣ, не все! Еще маю мого сына, Измаила мого! Съ нимъ менѣ и пустиня буде милою; воспитаю его честно, научу его покоры.

Измаилъ (въ снѣ): Горячо дуже!

Агара: Воздухъ якъ огнемъ палитъ, пѣсокъ пече въ ноги, ани хмарки, ани вѣтру. Жажда спалила менѣ уста, но менше о мене, кобы тôлько Измаилъ не пробудивъ ся.

Измаилъ (на впôвъ пробудивши ся): Спека страшна, мамо! ходѣмъ вже до дому, спôчнемъ выгôднѣйше.

Агара: Спи, Измаиле, скваръ въ скорѣ перейде.

Измаилъ: Не могу спати, а хочу тôлько пити.

Агара: Може будешь ѣсти, маю ще тутъ кусокъ хлѣба.

Измаилъ: Нѣ! пити тôлько хочу.

Агара (отвертае очи).

Измаилъ (хватае збанокъ): Може хоть капля тамъ остала; ничь, ничь! (ôткладае збанокъ.)

Агара: Боже мôй! Опри ся еще, може заснешь трошка.

Измаилъ: Нѣ вже — о що за спека! мамо, воды! але правда, не маете!

Агара: Може где знайду жерело! утихомири ся! може пôйду, поглядаю (встае).

Измаилъ: Не ôтходѣтъ, мамо, я вже и такъ не довго буду жити, най хоть васъ виджу.

Агара (клякае): Боже Всемогущій! давно не призывала я Тебе, але теперъ, сама межи небомъ а землею, благаю, избави сына мого, не дай менѣ дивитись на смерть сына мого одинака!

Измаилъ (склоняе голову на пѣску): Молѣтъ ся, мамо, молѣтъ ся, але не плачте! Менѣ вже теперъ добре; здае ся менѣ, що засыпляю. Коли увидишь мого отця Авраама, скажи ему, що жалую, що его образивъ, и що брата мого Исаака любю. Мамо, дайте ручку!

Агара: Нѣтъ, ты не умрешь еще, або умремъ разомъ, бо и менѣ силъ не стае. Измаиле, подиви ся на мене!.. Не чуе! Боже мôй! Но щожь виджу? хмарка, може капля дощику спаде — холоднѣе!

Ангелъ (сближае ся повѣваючи крылами): Агаро!

Агара: Кто мене кличе? То не голосъ Измаила.

Ангелъ: Агаро, отвори очи, призывалась съ плачемъ Господа, а Господь выслухуе все тыхъ, що плачутъ и жалуютъ ся.

Агара (пôдноситъ ся съ радостію): Мôй Измаилъ буде жити!

Ангелъ: Буде жити, щобы начельствовати великому народу!

Агара: Алежь ôнъ омлѣвае. Охъ, кобы хоть воды капля!

Ангелъ: Подиви ся въ ту сторону!

Агара: Дяковати Богу, жерело! (Черпае збанкомъ воду и скрапляе чоло Измаила).

Измаилъ (отворяе очи): Гдежь я, чи я еще жію?

Агара: Господь избавивъ насъ! Отъ вода — пій!

Ангелъ: Богъ вамъ показавъ жерело чистои воды, бо въ сердцяхъ вашихъ было еще жерело вѣры. Богъ васъ избавивъ, бо Ôнъ помагае все вѣруючимъ! (зникае).

Спала кортина, оплескано артистôвъ, а коли спытано о автора драмату, показало ся, що уложили его всѣ спôльно. И додамъ еще, що таки образки не трудно укладати выбравши на передъ якусь исторійку, котру бы всѣ граючи докладно знали.

Анегдоты.

Ктось пытавъ одного хлопчика, **где есть Богъ?** и обѣцявъ ему ринского дати за добру ôтповѣдь.

„Скажѣтъ менѣ — отвѣтивъ мудрый хлопецъ — где ôнъ не есть, а я вамъ дамъ за то два рински!“

Одинъ панъ стрѣтивши осмилѣтну дѣвочку вопросивъ:

„О добре дитя! ты уже ходишь до школы?

„О, ôтъ двохъ лѣтъ ходжу до школы танцѣвъ!“ ôтвѣтила дѣвочка.

Отецъ до сына: „Маешь его знова! Коли я тебе дававъ въ науку, чи не упоминавъ я тебе, щобысь бувъ чемный и не утѣкавъ, якъ утѣкъ вже ôтъ четырехъ майстрôвъ?“

Сынъ: „О, симъ разомъ вже то не моя провина! Я бувъ чемный и не утѣкавъ бы, наколибы мене панъ майстеръ самъ не нагнали!“

Розвязанье загадокъ зъ ч. 8.

I. Загадка: Марморъ.
II. Логогрифъ: колъ-ода = колода.

Загадки.

1. Красно спѣвае, хоть губъ не мае.
2. Въ день мовчитъ — въ ночи кричитъ.
3. Затягнешь перомъ, не вытягнешь воломъ.
4. Ни шило, ни мотовило, по пôдъ небеса ся вило.

— **Бл. г. Ив. Роикъ**: Жаданыхъ книжокъ у насъ нѣтъ, можна ихъ дôстати въ печатнѣ г. М. Бѣлоуса — мы не гандлюемъ.

— **Бл. г. Ф. М. въ Подлужу**: Не пропонуйте, а присилайте, — згадане буде добре, бо давнѣйше надôслане такой за филозофичне!

— **Бл. г. Ст. К. въ Бориславѣ**: Дякуемъ! просимъ о конецъ.

☞ **Упрашаемъ П. Т. нашихъ читателей о ласкаве вырôвнанье пренумераты и о скору уплату залеглостей.**

Издатель и редакторъ **Исидоръ Трембицкій**.   Зъ печатнѣ М. Бѣлоуса въ Коломыи 1881.